

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 20. januara 2020. godine
Br. ref.:RK 1502/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI172/18

Podnosilac

Arbër Kryeziu

**Ocena ustavnosti Rešenja Apelacionog suda Kosova,
CA. br. 925/2018, od 16. jula 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Arbëra Kryeziua, kao vlasnika kompanije „Al-petrol“ sh. p. k., sa sedištem u selu Vragolija - Kosovo Polje, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), kojeg zastupa Elmaze Fazliu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Rešenja Apelacionog suda Kosova [CA. br. 925/2018] od 16. jula 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se, po tvrdnjama, podnosioca zahteva, povređuju njegova prava i osnovne slobode koje su zagarantovane članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) a u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o Ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavu 4, člana 21 [Opšta načela], i na stavu 7 člana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, na članovima 22 [Procesuiranje podnesaka] i 47 [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 6. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 13. novembra 2018. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifića, za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 16. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva je obavešten o registraciji zahteva. Istog dana, jedna kopija zahteva je prosleđena i Apelacionom sudu.
8. Dana 9. septembra 2019. godine, Sud je zatražio od podnosioca zahteva da dostavi Sudu Rešenje Apelacionog suda Kosova [Ac. 067/2017] od 19. decembra 2017. godine.
9. Dana 17. septembra 2019. godine, podnosilac zahteva je predao pred Sud zatraženi dokumenat.
10. Dana 18. decembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 13. januara 2016. godine, A.H, F.K S.I, A.B, T.M, S.H i G.S, u svojstvu bivših radnika kompanije "sh.p.k. Al Petrol", čiji je vlasnik podnosilac zahteva su podneli žalbu u Ministarstvu rada i Socijalne Zaštite – Izvršno telo Inspektorata Rada (u daljem tekstu: ITIR), tražeći da se njima izvrši finansijska kompenzacija za posao koji su radili van radnog vremena.
12. Dana 26. februara 2016. godine, ITIR je, putem Rešenja [br 02/b-170/16], naložio podnosiocu zahteva da eliminiše sve neregularnosti u odnosu sa gore navedenim stranama, i da o tome obavesti i ITIR.
13. Dana 25. aprila 2016. godine, ITIR je pozvao podnosioca zahteva da potvrdi da li je isti izvršio napomene koje su date u gore navedenom Rešenju. Iz spisa predmeta proizilazi da podnosilac zahteva nije izvršio date napomene, tvrdeći da su A.H, F.K S.I, A.B, T.M, S.H i G.S prouzrokovali veliku finansijsku štetu kompaniji "sh.p.k Al Petrol" kao i da je njihov slučaj sada već prijavljen u policiji.
14. Dana 29. aprila 2016. godine, ITIR je, Rešenjem [br. 02/B-342], izrekao kaznu podnosiocu zahteva, kao vlasniku kompanije "sh.p.k Al-Petrol" u vrednosti od 3.500,00 evra zbog neizvršenja odredbi iz člana 38, stavovi 1, 2 i 3 kao i člana 55, stavovi 1, 2, 4, 5 i 6 Zakona o Radu br. 03/L-212. Dalje se u rešenju naglašava da podnosilac zahteva nije ispoštovao napomene date u Rešenju ITIR-a [br 02/b-170/16], od 26. februara 2016. godine.
15. Dana 23. juna 2016. godine, nakon što podnosilac zahteva nije izvršio svoju obavezu, ITIR je podneo predlog za izvršenje Rešenja ITIR-a [02/B-342], od 29. aprila 2016. godine.
16. Dana 23. juna 2016. godine, Kancelarija privatnog izvršitelja S. A u Prištini je, delujući na osnovu predloga o izvršenju, izdala Nalog [P. br. 273/16] o određivanju izvršenja na osnovu verodostojnog dokumenta, obavezujući tako podnosioca zahteva da plati dug u sumi od 3.500,00 evra, kao i sve troškove izvršnog postupka.
17. Dana 8. jula 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo prigovor pred Osnovnim sudom, navodeći da je, između ostalog, nalog o izvršenju u suprotnosti sa članom 36, stav 1, članom 43, stav 1, članom 44, stav 1 i članom 47 stav 2 Zakona o Izvršnom Postupku, i samim tim, isti nije prikladan jer nema pridruženo Rešenje [br. 02/b-342] i ne sadrži izvršnu klauzulu za izvršenje. U odgovoru na ovaj prigovor, kreditor je osporio navode dužnika.
18. Dana 9. oktobra 2017. godine, Osnovni sud je Rešenjem [PPP. br. 589/16] usvojio prigovor podnosioca zahteva i stavio je van snage nalog za izvršenje [P. br. 273/16], od 23. juna 2016. godine, koji je bio izdat od strane Privatnog izvršitelja S.A. Dalje se u Rešenju naglašava da *"ovaj sud ocenjuje da se nisu ispunili zakonski uslovi za dozvolu naloga za izvršenje od strane izvršioca, zato što odluka doneta u upravnom postupku nema potvrdu za izvršivost, ne sadrži pečat izvršivosti u smislu člana 36 stav 1 ZIP-a, stoga iz ovih razloga sud je prihvatio prigovor dužnika i poništio je nalog privatnog izvršioca [...]"*.
19. Dana 3. novembra 2017. godine, ITIR je, u svojstvu kreditora, podneo žalbu pred Apelacionim sudom, a protiv Rešenja Osnovnog suda [PPP. br. 589/16], od 9.

oktobra 2017. godine, navodeći da su odluke ITIR-a izvršive kao i da žalba protiv istih ne sprečava njihovo izvršenje.

20. Dana 19. decembra 2017. godine, Apelacioni sud Kosova je u Rešenju [Ac. br. 5067/2017] usvojio žalbu ITIR-a, i vratio slučaj Osnovnom sudu na ponovno odlučivanje, obrazlažući da *“ procena prvostepenog suda se ne može podržati kao regularna i zakonita , zbog toga što je odluka prvostepenog suda doneta uz povrede odredbi člana 38 stav ZIP-a, a u vezi sa članom 102, stav 1 ZPP-a, zbog toga što je prvostepeni sud, pre nego što je odlučio u vezi sa prigovorom dužnika, imao zakonsku obavezu da pozove kreditora u zakonskom roku od 3 dana, da sudu predstavi original ili kopiju izvršnog dokumenta koji je trebao da ima klauzulu izvršivosti, obaveštavajući jasno kreditora i u vezi sa proceduralnim propustima u slučaju ukoliko on ne deluje u skladu sa nalogom suda, kako je to predviđeno u odredbama člana 102.3 ZPP-a”*.
21. Dana 26. januara 2018. godine, Osnovni sud u Prištini je, delujući u ponovnom suđenju, putem Rešenja [PPP. br. 62/18] odbio kao neosnovan prigovor podnosioca zahteva, podnet protiv naloga o dozvoli izvršenja P. br. 273/16 od 23. juna 2016. godine. Dalje se u Rešenju naglašava da *“Sud ocenjuje da dozvola izvršenja u konkretnom slučaju je zasnovana na odredbu članova 27 i 36 ZIP-a, jer rešenje Ministarstva za rad i socijalnu zaštitu, Izvršno telo inspekcije rada – Priština, Inspekcija rada u Gnjilanu, br. 02/b – 342 od 29.04.2016. god., pogodno za izvršenje, original, postalo je pravosnažno i izvršno dana 03.06.2016. godine, sadrži pečat kojim se utvrđuje da „ova odluka je izvršiva“ – dakle sadrži klauzulu izvršivosti za izvršenje, zbog čega i rezultira da je izvršiv. Prema tome sud ocenjuje da u konkretnom slučaju ne postoji nijedan od razloga za prigovor koje određuje odredba iz člana 71 ZIP-a na osnovu kojih se poništava nalog za dozvolu izvršenja”*.
22. Dana 8. februara 2018. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu pred Apelacionim sudom protiv Rešenja Osnovnog suda u Prištini [PPP. br. 62/18], od 26. januara 2018. godine, navodeći ozbiljne povrede zakonskih odredbi, pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja kao i povrede materijalnog prava.
23. Dana 16. jula 2018. godine, Apelacioni sud Kosova je, u Rešenju [CA. br. 925/2018] odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je Rešenje Osnovnog suda u Prištini [PPP. br. 62/18], od 26. januara 2018. godine, smatrajući isto pravičnim i zakonitim.
24. Dana 9. avgusta 2018. godine, podnosilac zahteva je uputio Državnom tužilaštvu zahtev za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti protiv Rešenja Apelacionog suda Kosova [CA. br. 925/2018], od 16. jula 2018. godine.
25. Dana 3. septembra 2018. godine, Državno tužilaštvo je u Obaveštenju KMLC. br. 120/2018, obavestilo podnosioca zahteva da njegov predlog nije usvojen jer nema dovoljno zakonskog osnova za tako nešto.

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporena odluka doneta uz povredu njegovih prava i osnovnih sloboda koje su određene u članu 31 [Pravo na pravično i

nepristrasno suđenje] i članom 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava a u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.

27. U vezi sa povredom člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, podnosilac zahteva tvrdi da *“Osnovni sud u Prištini, sa istim sudijom, koja je jednom prihvatila prigovor dužnika rešenjem PPP. br. 589/16 od 09. 10. 2017.god. odlučio je u vezi sa žalbom poverioca MRSZ, i ne dostavljajući uopšte predmet sa žalbom Apelacionom sudu, donosi rešenje PPP. br. 62/18 od 26.01.2018. god. tako da, prigovor koji je ranije prihvatio, odbije kao neosnovan sa obrazloženjem da je administrativno rešenje kojim se zahteva da izvršenje pogodno za izvršenje i da sadrži klauzulu izvršivosti.”*
28. Podnosilac zahteva dalje naglašava da *“rešenje Inspekcije rada ne može da se smatra upravnim aktom, jer isti ne sadrži elemente vršenja javne vlasti a koji su elementi neophodni da bi se smatrao jedan akt upravnim aktom. Prema tome, kao takav ne može da se izvrši po ZIP-u. Sud izvršenja na protiv ustavan način je preuzeo nadležnosti drugih organa, i odlučio je da se izvrši rešenje koje i ne sadrži klauzulu pravosnažnosti a ni izvršivosti. Jednim takvim postupkom redovnih sudova je teško ugrožen član 31 stav 1 Ustava Republike Kosovo, po kojem je propisano da „Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti“.*
29. U vezi sa članom 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava, podnosilac zahteva tvrdi da *„Rešenje Inspekcije rada za kažnjavanje novčanom kaznom je doneto ne pružajući mogućnost kompaniji „Al – Petrol“ d. o. o. da se razjasni u vezi sa spornim činjenicama, jer za jednu takvu stvar ne može da se odluči ne saslušajući obe strane, zato što je ovo jedna parnička stvar za koju treba da se odluči u sudu, a ne od strane Inspekcije rada, i što je u ovom slučaju ugrožen poredak i član 102 stav 1 Ustava Republike Kosovo, gde je propisano da se „sudska vlast u Republici Kosovo sprovodi od sudova“*
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi nevažećim Rešenje Osnovnog suda PPP. br. 62/18, od 26. januara 2018. godine kao i Rešenje Apelacionog Suda CA. br. 925/2018 od 16. jula 2018. godine”.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud pre svega ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i navedeni Poslovníkom o radu.
32. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

33. Sud se takođe poziva na stav 4, člana 21 [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:
- “4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”*
34. Pre svega, Sud primećuje da podnosilac zahteva (kao pravno lice) ima pravo da podnese ustavnu žalbu pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih prava i sloboda, koja važe i za pojedince i za pravna lica (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).
35. Sud primećuje da, u suštini, podnosilac zahteva tvrdi dve vrste ustavnih navoda u vezi sa svojim slučajem.
36. Stoga, Sud će, tokom daljeg razmatranja da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, tretirati ova dva navoda posebno.
- (i) *Što se tiče prvog navoda podnosioca zahteva*
37. Pre svega, Sud podseća na tvrdnju podnosioca zahteva u vezi sa činjenicom da je ista sudija odlučivala dva puta u vezi sa njegovih slučajem, prvo kada je usvojila prigovor podnosioca zahteva i nakon toga po žalbi ITIR-a, ista sudija, delujući u ponovljenom suđenju, je odbila prigovor podnosioca zahteva.
38. S tim u vezi, sud naglašava da stav 7 člana 113 Ustava, takođe propisuje obavezu iscrpljenja *“svih zakonom određenih pravnih sredstava”*. Ova ustavna obaveza je takođe određena i u stavu 2 člana 47 Zakona kao i u tački (b) stava (1) pravila 39 Poslovnika o Radu. Ovi potonji propisuju da:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Pravilo 39
[Kriterijumi o prihvatljivosti]

“(1). Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

“(b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke.”.

39. Sud je, nakon analize svih spisa predmeta, primetio da podnosilac zahteva ovu gore navedenu tvrdnju po prvi put spominje pred Sudom.

40. Sud naglašava da je podnosilac zahteva trebao da predstavi ovu tvrdnju u svojoj žalbi pred Apelacionim sudom, u skladu sa principom subsidiarnosti. Međutim, on to nije uradio.
41. U tom pravcu, Sud ponovno naglašava da, u skladu sa principom subsidiarnosti, redovnim sudovima se treba dati mogućnost da konačno odluče u vezi sa pitanjem koje se razmatra od istih. Ovo znači da za jednu navodnu povredu ustava ne bi trebalo da se, uopšteno, dozvoli da dođe do Ustavnog suda, a bez prethodnog razmatranja od strane redovnih sudova.
42. S tim u vezi, Sud ponovo naglašava da stav 7 člana 113 Ustava, stav 2 člana 47 Zakona kao i tačka (b) stava (1) pravila 39 Poslovnika o Radu, između ostalog, jasno određuju obavezu *“iscrpljenja svih zakonom određenih pravnih sredstava”*, u oba aspekta, kako formalno tako i suštinski, kao uslov da bi se jedan zahtev mogao proglasiti prihvatljivim i da bi se mogao razmotriti meritum istog.
43. Kriterijumi za ocenu da li je ova obaveza ispunjena dobro su uspostavljeni kako u praksi Suda tako i u praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), u saglasnosti sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
44. Sud naglašava da iscrpljivanje pravnih sredstava sadrži u sebi dva elementa: (i) iscrpljivanje u formalno-proceduralnom smislu, što podrazumeva mogućnost korišćenja pravnog sredstva protiv akta javnog organa na višoj instanci sa punom nadležnošću, i (ii) iscrpljivanje sredstva u suštinskom smislu, što podrazumeva prijavljivanje ustavnih povreda u *“suštini”* pred redovnim sudovima, kako bi oni imali mogućnost da spreče ili isprave povredu ljudskih prava zaštićenih Ustavom i EKLJP. Sud smatra pravna sredstva iscrpljenim samo onda kada su ih podnosioci zahteva, u skladu sa važećim zakonom, iskoristili u oba smisla, a u skladu sa zakonima na snazi (vidi slučajeve Suda KI71/18, podnosilac *Kamer Borovci, Mustafë Borovci i Avdulla Bajra*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. novembra 2018. godine, stav 57, KI119/17, podnosilac *Gentian Rexhepi*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. maja 2019. godine, stav 73, i slučaj KI154/17 i 05/18, citiran u tekstu iznad, stav 94).
45. Suštinski aspekt iscrpljivanja pravnih sredstava utvrđen je u sudskoj praksi ESLJP i podrazumeva da tvrdnje o povredi EKLJP pred redovnim sudovima moraju biti iznete *“barem u suštini”* kako bi im se pružila mogućnost da razmotre tvrdnje o povredi o kojoj je reč. U tom kontekstu, ESLJP pored toga naglašava da tvrdnje o povredi EKLJP pred redovnim sudovima moraju biti iznete barem suštinski/supstancijalno, kako bi se pravna sredstva smatrala iscrpljenim. Pored toga, prema ESLJP-u, podnosioci u pitanju ne mogu biti oslobođeni ove obaveze, čak ni ako su redovni sudovi mogli biti prinuđeni da sami razmatraju dotične tvrdnje. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, isto stanovište drži i Sud u pogledu navoda o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom.

46. Kao rezultat toga, u okolnostima konkretnog slučaja, Sud u nastavku mora oceniti da li su, pored iscrpljivanja pravnih sredstava u formalnom smislu, a to je slučaj u okolnostima konkretnog slučaja, pravna sredstva iscrpljena i u suštinskom smislu, odnosno da li su tvrdnje podnosioca zahteva, barem u suštini, iznete i pred redovnim sudovima.
47. Sud podseća još jednom da je nakon podnošenja prigovora od strane podnosioca zahteva protiv naloga o izvršenju [P. br. 273/16], Osnovni sud je usvojio prigovor podnosioca zahteva. Nakon toga, protiv odluke Osnovnog suda, ITIR je uložio žalbu pred Apelacionim sudom, žalbu koja je bila usvojena i predmet je bio vraćen na ponovno suđenje. Dalje, Sud primećuje da je Osnovni sud (ista sudija koja je već jednom odlučila u vezi sa prigovorom), odlučujući na ponovnom suđenju, odbija prigovor podnosioca zahteva kao neosnovan.
48. Sud primećuje da je podnosilac zahteva podneo žalbu pred Apelacionim sudom, navodeći ozbiljne povrede zakonskih odredbi, pogrešno utvrđeno činjeničnog stanja kao i povredu materijalnog prava, međutim, nijedno od navedenih, kako formalno tako i u suštini, ne pokreće pitanja koja su povezana sa učestvovanjem istog sudije dva puta u istoj instanci, i štaviše u vezi sa donošenjem različitih odluka u jednom istom slučaju.
49. Imajući u vidu okolnosti u kojima na osnovu spisa predmeta proizilazi da su ove konkretne tvrdnje podnosioca zahteva iznete po prvi put pred Sudom, on zaključuje da podnosilac zahteva nije pružio mogućnost redovnim sudovima, uključujući Apelacioni, da razmotri ove tvrdnje i samim tim spreči navodne povrede koje podnosilac zahteva iznosi direktno pred ovim Sudom, pre nego što je iscrpeo pravna sredstva u njihovom suštinskom smislu (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Suda KI118/15, podnosilac *Dragiša Stojković*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. aprila 2016. godine, stavovi 30-39, i slučaj KI119/17, citiran u tekstu iznad, stav 74).
50. Pored toga, ESLJP je stava da pravno sredstvo koje može da se koristi, sve dok postoji jedno takvo pravno sredstvo koje omogućava redovnim sudovima, barem u suštini, da odluče o argumentu o povredi određenog prava, tada treba iskoristiti to pravno sredstvo. Ako žalba koja je podneta sudu nije izneta, eksplicitno ili u suštini pred redovnim sudovima, kada je mogla biti izneta prilikom korišćenja određenog pravnog sredstva koje je bilo dostupno, tada je redovnim sudovima uskraćena mogućnost da odluče o pitanju, kao mogućnost koju pravilo iscrpljivanja pravnih sredstava nastoji da pruži (vidi predmet ESLJP-a *Jane Nicklinson protiv Ujedinjenog Kraljevstva i Paul Lamb protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, citiran u tekstu iznad, stav 90 i tu navedene reference, i vidi, takođe, slučaj Suda KI119/17, citiran u tekstu iznad, stav 72).
51. Samim tim, Sud utvrđuje da u vezi sa prvim navodom podnosioca zahteva a koji se tiče činjenice da je ista sudija odlučivao dva puta o njegovom slučaju, isti se treba odbiti kao neprihvatljiv na proceduralnim osnovama zbog suštinskog neiscrpljenja svih pravnih sredstava, kako je to zatraženo putem stava 7 člana 113 Ustava, člana 47 Zakona kao i putem pravila 39 (1) (b) Poslovnika o Radu.

(ii) Što se tiče drugog navoda podnosioca zahteva

52. U oceni prihvatljivosti zahtev podnosioca zahteva, Sud se, nakon stavova 1 i 7 člana 113 Ustava, i članova 47, 48 i 49 Zakona, koji su citirani iznad, takođe poziva i na stav 2 pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu, a koji propisuje da:

Pravilo 39
[Kriterijumi o prihvatljivosti]

“2. Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

53. Prilikom razmatranja drugog navoda podnosioca zahteva, Sud pre svega podseća da je podnosilac zahteva tvrdio da je osporenom odlukom došlo do povrede njegovih prava koja su zaštićena Ustavom, odnosno članom 31 Ustava, a u vezi sa članom 6 EKLJP-a, gde je naglasio da *“rešenje Inspekcije rada ne može da se smatra upravnim aktom, jer isto ne sadrži elemente vršenja javne vlasti a koji su elementi neophodni da bi se smatrao jedan akt upravnim aktom. Prema tome, kao takav ne može da se izvrši po ZIP-u. Sud izvršenja na protiv ustavan način je preuzeo nadležnosti drugih organa, i odlučio je da se izvrši rešenje koje i ne sadrži klauzulu pravosnažnosti a ni izvršivosti. Jednim takvim postupkom redovnih sudova je teško ugrožen član 31 stav 1 Ustava Republike Kosovo, po kojem je propisano da „Svatom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti“.*
54. Sud primećuje da se suština navoda podnosioca zahteva tiču pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja od strane Apelacionog suda.
55. Sud primećuje da je podnosilac zahteva predstavio iste te navode i u njegovoj žalbi koja je bila podneta Apelacionom sudu.
56. U tom pravcu, Sud primećuje da je u Rešenju Apelacionog suda CA. br. 925/2018, putem kojeg je odbijena kao neosnovana žalba podnosioca zahteva, razmotreno i odlučeno u vezi sa gore navedenim tvrdnjama koje su sada već pokrenute od strane podnosioca zahteva.
57. S tim u vezi, Sud se poziva na gore navedeno rešenje, u kojem se obrazlaže da *“Dužnik nijednim dokumentovanim dokazom nije dokazao da se njegov prigovor zasniva na neki od razloga predviđenim u članu 71 ZIP. Drugostepeni sud zaključuje da prvostepeni sud, tokom sprovođenja parničnog postupka pravično je i potpuno primenio proceduralni zakon u ovoj izvršnoj stvari zato što dokument, na osnovu kojeg je privatni izvršilac dozvolio izvršenje u ovoj stvari izvršenja, je dokument izvršenja koji ispunjava zakonske zahteve članova 22 stav 1. 2, 23, 24 i 27 u vezi sa članovima 36 i 38 ZIP, jer je isti izvršiv i pogodan za izvršenje, originalan je i opremljen klauzulom izvršivosti pravosnažnog oblika”.*
58. Sud smatra da je, na osnovu činjenica iz ovog slučaja, koje proizilaze iz dokumenata koji su predstavljeni i iz žalbenih navoda podnosioca zahteva,

Apelacioni sud je dovoljno obrazložio svoju odluku, uključujući tu i razloge na osnovu kojih je odbio žalbu podnosioca zahteva koja je podneta protiv Rešenja Osnovnog suda.

59. Sud primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom postupaka pred redovnim sudovima, osporavajući procenu dokaza i utvrđivanje činjenica od strane tih sudova.
60. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka Vrhovnog suda ili pominjanje članova Ustava nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosilac zahteva mora da podnese obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
61. S tim u vezi, Sud pre svega ističe da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili u zakonu koje su navodno počinjene od strane redovnih sudova tokom procene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i osnovne slobode podnosioca zahteva zaštićene Ustavom (ustavnost).
62. Uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije* [VVM], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za Ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
63. Ustavni sud podseća da nije Sud koji se bavi pronalaženjem činjenica kao i da je utvrđivanje pravilnog i potpunog činjeničnog stanja unutar potpune nadležnosti redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je samo da osigura poštovanje ustavnih standarda tokom sudskih postupaka pred redovnim sudovima, dakle, Sud ne može delovati kao “sud četvrtog stepena” (vidi, predmet ESLJP-a, *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi, takođe između ostalog, slučajeve Suda: KI70/11, podnosilac zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 29; KI06/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, citirano iznad, stav 37).
64. Činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne može sama po sebi da izgradi jednu argumentovanu tvrdnju o navodnoj povredi prava i sloboda koje su zagarantovane Ustavom i Konvencijom (vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI125/11, *Shaban Gojnovci*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. maja 2012. godine, stav 28).
65. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva o povredi člana 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava, Sud podseća da je opšti princip da odredbe Ustava koji direktno ne regulišu ljudska prava nemaju nezavisan efekat, pošto njihov efekat važi samo za “uživanje prava i sloboda” koja se garantuju odredbama Poglavlja II i III Ustava. Shodno tome, ovi članovi samostalno ne mogu da se primenjuju ukoliko činjenice o kojima je reč ne ulaze u područje delovanja jedne ili više tih odredbi članova Ustava koji se tiču “uživanja ljudskih prava i sloboda” (vidi: *inter alia*, *E.B. protiv Francuske* [VV], stav 47, presuda od 22. januara 2008. godine; *Vallianatos i drugi protiv Grčke*, stav 72, presuda ESLJP od 7.

septembra 2013. godine; vidi: i KI 67/16, podnosilac zahteva: *Lumturije Voca*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. januara 2017. godine, stav 128)

66. Samim tim, u ovoj tački zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu .

Zaključak

67. U vezi sa prvim navodom podnosioca zahteva, Sud utvrđuje da se u skladu sa pravilom 39 (1) (b) zahtev treba proglasiti neprihvatljivim zbog suštinskog neiscrpljenja svih pravnih sredstava.
68. U vezi sa drugim navodom podnosioca zahteva, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i u skladu sa pravilima 39 (1) i (2) i 59 (2) Poslovnika o Radu, dana 18. novembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatići

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

